

lemmer at stemme for, medens jeg vil anbefale dem at stemme imod samtlige de Underændringsforslag, der ere stillede. Det fremgaar ogsaa af den ærede Ordførers Udtalelser, der netop gaa ud paa, at han har formet Hovedændringsforslaget eller den nye Postlov, om man saa vil, saaledes, at der deri er optaget de Forslag, jeg har kunnet give min Tilslutning, men at han har ladet dem, jeg ikke har kunnet gaa ind paa, staa som Underændringsforslag uden Hensyn til, om det er Flertal eller Mindretal, der have stillet dem.

Med Hensyn til Forslaget om Lokalportoen, som desværre ikke har kunnet samle Flertal om sig, skal jeg blot sige, at det er vel bekendt for alle, at Anledningen til, at man i 1902 foretog en Udvidelse af Lokalportodistriktet, var, at man fandt, at den 10-Øres Porto, man da indførte, idet man forhøjede Portoen fra 8 til 10 Øre, var en vel høj Porto, og saa vilde man imødekomme Publikum ved, at der i de Distrikter, hvor man kunde regne med, at der var den største Brevveksling, kunde der anvendes den fra 4 til 5 Øre forhøjede Lokalporto. Med andre Ord, det var et Hensyn til Publikum, man vilde tage. Man vilde imødekomme et Ønske om dog ikke at faa den store Forhøjelse af Portoen til at gælde paa større Omraader end højst nødvendigt. Det var derfor, man gik til denne Udvidelse af Lokalportodistriktet. Imidlertid, man gik til denne Udvidelse med eet Formaal for Øje, men man opnaaede i høj Grad noget andet, thi det, der skulde være Motivet, var Hensynet til, at i de Postdistrikter — jeg maa vel nok bruge det Udtryk, det gælder Brevsamlingsstedsdistrikter, Postekspeditionsdistrikter og Postkontordistrikter — indenfor hvis Omraade Publikum havde Interesse af for en billig Porto at kunne komme i Postforbindelse med et andet nærliggende Postdistrikt, skulde der gælde en saadan billig Porto. Men dette Hensyn blev kun taget, for saa vidt de to Distrikter hørte under samme regnskabsførende Postkontor, hvilket har medført — jeg skal ikke gentage, hvad Ordføreren og forskellige andre have sagt —, at Postdistrikter, der ligge lige op ad hinanden, men staa under to forskellige regnskabsførende Postkontorer, ikke kunne faa den 5 Øres Porto, medens den gælder for Korrespondance med Steder, som ligge milevidt borte, og uden at de paagældende, som i Regelen ikke sidde og studere i Postloven, have mindste Anelse om, at de kunne sende et Brev saa langt bort for 5 Øre, og hvis de en enkelt Gang opdage det,

blive de meget forbavsedede og forstaa det slet ikke.

Det, der vil opnaas, hvis man vedtager Hovedændringsforslagets Bestemmelser, hvorefter der indenfor en Afstand af omtrent 8 km kan dannes Lokalportodistrikter, er altsaa, at man i Virkeligheden imødekommer det, der i 1902 var tilsigtet, men som man ikke opnaaede, fordi det ikke fik den Form, det skulde have haft, hvis man skulde opnaa det, man tilsigtede, nemlig at det korresponderende Publikum kunde korrespondere billigt med Nabodistrikterne. Jeg forstaaer nok, at nu er man ængstelig. Nu gaar man til noget nyt, og saa siger man: Man ved ikke rigtig, hvad man gaar ind til, men man ved, hvad man har. Nej, man ved netop ikke, hvad man har, for det, man har, er af den Art, at saa snart der af postale Grunde skal foretages Ændringer med Hensyn til det regnskabsførende Postkontor, under hvilket et Brevsamlingssted skal høre, medfører det som Regel med det samme en Forandring i Portoen. Det er allerede nævnt af den ærede Ordfører, at der ved Anlæg af nye Jernbaner næsten altid maa foretages Omlægning og oprettes nye Brevsamlingssteder, undertiden ogsaa nye Postkontorer, idet enkelte Pladser kunne blive saa store, at de bør være Postkontorer, og da medfører det stor Forandring med Hensyn til Lokaldistriktet. Men det er ikke de eneste Eksempler, der kunne nævnes. Vi have indenfor Administrationen Masser af Eksempler paa, hvilken Misfornøjelse der fremkaldes ved saadanne postal set ikke alene forsvarlige, men nødvendige Forandringer, og den Ordning, vi have, medfører saadanne Urimeligheder som, at Folk, der bo i samme Kommune, ja i samme Sogn, men af postale Grunde maa have deres Post fra to forskellige Brevsamlingssteder — idet man maa lægge Postroterne ud fra de forskellige Brevsamlingssteder saaledes, at Postvæsenet kan tildele bringe Omdelingen i en for Publikum tilfredsstillende Tid —, naar de skulle korrespondere med hinanden, maa betale 10 Øre pr. Brev. Det kan hændes, at man kan se over til Sogneraadsformanden, som bor i samme Kommune, men naar man vil skrive over til ham, koster det 10 Øre, fordi han hører under et Distrikt, som falder under et andet regnskabsførende Postkontor end det, man selv hører til, medens man kan skrive langt bort for 5 Øre. Men Postvæsenet har ikke Ret til at gøre det anderledes, og vi ere nødt til at have en Smule Mening i Maaden,